

prostě nějak zkusím, že se do téhle hry zapojím, po pár minutách jsem měl pocit, že místo obsahu vyrábím jen pozlátko.

Jenomže je to nutné. Nemohu si nechat své cenné prožitky a zkušenosti pro sebe, když existuje možnost se o ně podělit s ostatními. Jak říká klasik: „Dělej věci, které nenávidíš, s vidinou výsledku, po kterém toužíš.“ Vlastně se mi hodilo, když jsem zjistil, že je načase jít spát. Podíval jsem se na pohovku, kde spal můj syn. Vzpomněl jsem si na chvíle, kdy byl ještě malý. Kdysi stačilo ho jednou rukou posunout, lehnout si vedle něj a i přes jeho odpor ho schoulit do klubíčka a vzít do náručí. Teď jsem se opatrně vsunul vedle něj, abych ho nevzbudil. Přikryl jsem se lehkou dekou a usnul dřív, než řekneš borůvkový koláč.

Samozřejmě jsem nemohl dospat. Někdo tomu říká cestovní horečka. Vzbudil jsem se půl hodiny před tím, než zazvonil budík. Vyšel jsem na balkón, jen tak, do půl těla. Bylo krásné brzké ráno. Nezbyvalo než se zabalit a vyrazit na cestu.

Můj kufřík ležel na stole. Postavil jsem vedle něj šálek kávy a sklenici vody. Musel jsem se usmát. Cestovat s takovým kufrem? To je dobrý nápad, ale spíš pro pětiletou holku. Byl růžový a jen o trochu větší než krabička cigaret. Uvnitř nebylo nic jiného než nabíječka s kabelem, pár drobných, skládací zubní kartáček a malilinkatá pasta na zuby. Navíc ke sbalenému jsem měl na sobě pouze kraťasy, tričko a čepici. Má výbava byla výzvou, kolik si toho troufne člověk nechat doma, a zároveň otázkou, kolik nepotřebného nás v životě obklopuje.

Čekala mě pěší pouť dlouhá přes osm set kilometrů. A jestli na té cestě najdu odpovědi na otázky, které si ani neumím správně položit, to nevím. Možná že právě proto vyrážím. Někdy musíš vyjít z domu s malým kufrem a velkou nejistotou, aby ses vrátil s něčím, co se do kufru nevejde.

Vzrušení z obrovského dobrodružství, které přede mnou leželo, se mísilo s nervózní radostí dítěte před první cestou k moři.

V bytě byl klid, Týnka ještě spala, schoulená pod peřinou. Chvilí jsem ji pozoroval a vnímal ten pocit bezpečí, který tu

zůstával i beze slov. Pak jsem došel k synkovi. Budík mlčel, ale já mu slíbil, že ho vzbudím. Položil jsem mu ruku na rameno a zatřásl s ním. On otevřel oči, usmál se a vstal. Objali jsme se, jak to umí jen chlapi, kteří se mají opravdu rádi. Věděli jsme oba, že se dlouho neuvidíme, a právě proto byla ta chvíle plná.

Na krku jsem měl křížek od... od koho vlastně? Ano, od mojí královny. Visel připnutý na řetízku, který mi ještě v noci věnovala milovaná dceruška. V zrcadle na mě koukal chlap, který si oblékl svoje sny, připravený na cestu, o které se domníval, že nikdy nepřijde.

Do kapsy jsem vsunul cestovní pas, do ruky vzal telefon a vyrazil jsem pěšky na metro.

Hned první ráno mi svět připomněl, že romantické představy a realita se často míjejí. První triviální úkon mé cesty – pouhý přestup z jedné trasy metra na druhou – byl neúspěšný. Vystoupil jsem jinde. V pražském podzemním trojúhelníku jsem si zakroužil jako blbec, co míří do velkého světa a ztratí se po třech stanicích.

Na letišti jsem způsobil malé pozdvižení. Mé zavazadlo vypadalo vedle obřích kufrů ostatních cestujících jako hračka, kterou beztak napůl bylo. Největší rozruch vyvolalo u pěti holek z Taiwanu. Smály se, fotily si kufřík i mě, prý jestli to myslím vážně. Myslel jsem. Když se mě zeptaly, kde mám boty, ukázal jsem na své pantofle. To už na ně bylo příliš, chtěly vědět, jak tohle dopadne. Přidaly si mě na Facebooku a já si přidal je.

V davu lidí jsem se cítil jako doma. Miluju taková místa, letiště, nádraží, obchodní domy. Pastva pro oči. Každý člověk je jiný, každý má jiný cíl, jinou náladu. Hrál jsem si na tichého detektiva, zkoušel uhádnout, kdo kam míří, za kým nebo před čím utíká.

Dal jsem si první kávu toho dne. Netušil jsem, že zanedlouho už ani nebudu schopen spočítat, kolikátá bude ta další v pořadí. Kofein na mě nepůsobí jako střela, spíš jako teplá vlna, pohladí, zklidní, rozjasní a nahrazuje. Je to klasický model vyplnění mezery, která zbude po jedné závislosti.